

РЕЧ ЈУГОВИЋА

број 23

ФЕБРУАР 2024.

САЈАМ ОБРАЗОВАЊА

★ У ОВОМ БРОЈУ:

ИНТЕРВЈУ СА НАСТАВНИЦОМ
ИТАЛИЈАНСКОГ ЈЕЗИКА
ИНФЛУЕНСЕРИ
О СУРОВИМ СЦЕНАМА У
ЦРТАНИМ ФИЛМОВИМА

ПРИРЕДИЛИ:
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
ЗОРАН ГУЖВИЋ
БИБЛИОТЕКАР
МАЈА МИЛИВОЈЕВИЋ

МОЈ ХЕРОЈ

ДА ЛИ ЈЕ СВЕ ШТО ЈЕ ЛАКО И ДОБРО? ПРОБЛЕМИ ТЕХНОЛОШКОГ НАПРЕТКА

Да се не лажемо, технологија, наши телефони, компјутери, таблети су справе које су омогућиле да наши животи буду много лакши. Ми имамо све информације, слике, видео-записе, медије на једном месту, једном уређају. Ипак, поставља се питање да ли је то сасвим добро или има и лоших страна. Овом темом се бави Горан Петровић у роману „Претраживач“. Он пише о томе да је напретком технологије свет постао мали, да ништа није скривено. Пише да је за књижевност свет и даље велики и да у њему још има тајни. Он мисли да интернет никад неће моћи да се такмичи са књижевношћу, односно, са људским мозгом. Поред тога, скренуо је пажњу и на немарност за правопис током куцања. Сада ја желим да поделим неке примере са вама.

Првенствено, људи мисле да ће им обичан претраживач на телефону решити сваки проблем, да само треба да га питају и даће квалитетан савет за било коју потешкоћу. Истина је, он ће дати савет, али тај савет се не може ни поредити са људским. Телефон не може да изиграва најбољег друга. Он не може да нас чује, да нас разуме, да плаче са нама, да се смеје са нама и да загрли као што стварни пријатељ може.

Телефон може само да по комбинацији речи и слова да адекватан одговор, како је програмиран. Исто је битно запамтити да се право пријатељство никад не гаји искључиво преко друштвених мрежа. Оне су ту да помогну у комуникацији, али пријатељ је онај који је првенствено ту за неког уживо па тек онда преко интернета. Верујем да већ знате, речено вам је сто пута, да интернет уређаји изазивају опасну зависност. Знам да је та прича свакоме досадила, и мени је, али је истинита колико год досадна била. Могу да кажем да познајем људе који не могу ни секунду да преживе без телефона. Изађу са друштвом и погодите шта укључе? Све што сам навела су врло чести проблеми у свакодневици и мислим да људи треба поново да науче да то што држе у рукама је само уређај, предмет без душе и срца.

Теодора Вујић 7/1

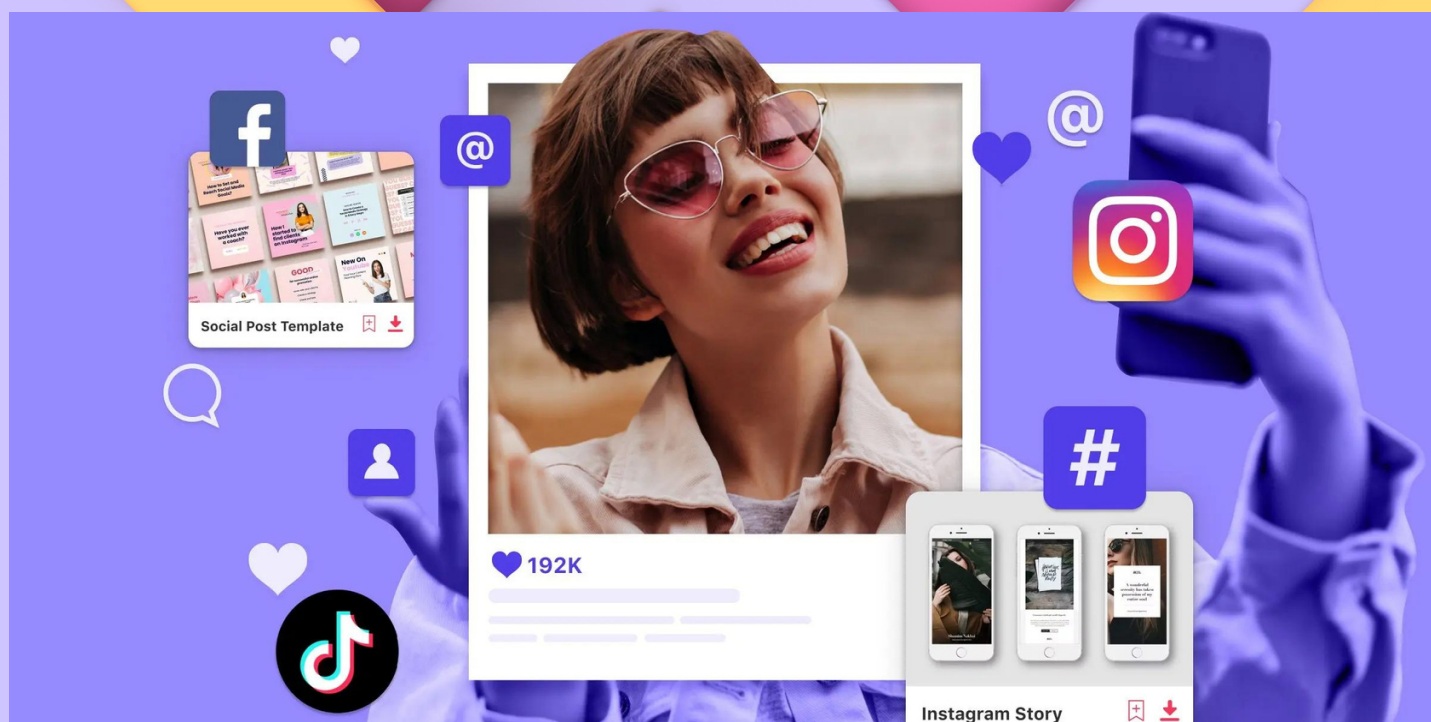
ИНФЛУЕНСЕРИ

„Инфлуенсер“ је неко ко има утицај на друге људе. То су углавном особе које промовишу неки производ. Деца све више и више желе да постану нека врста инфлуенсера јер тај посао на први поглед делује лако и доноси популарност, новац и славу. Ипак, мало је њих који знају шта се деава иза завесе.

Иза веселе музике, бљештавих осмеха и шарених слика крије се тужна истина сваког инфлуенсера, а то је количина стреса и негативних коментара са којима се суочавају сваки дан. Искуснији инфлуенсери су временом научили да се изборе са њима, али мање искусне, доводи и до депресије, мрачних мисли и, нажалост, самоубиства. У модерно време, такозвани „хејт коментари“ су постали све чешћи и ушли су у норму коришћења друштвених мрежа. Поједини на интернету мисле да могу да оставе било коју увреду, било кад, тотално незаинтересовани за људска осећања.

То, наравно, повређује особу којој је упућено, поготово тинејџере, који не праве разлику између дигиталног и стварног живота. Почињу да своју вредност мере по негативним коментарима, критикама и мишљењима незадовољних људи. Ово су почеци дугогодишње борбе против интернет насиља, што многе доводи до одустајања од снимања и још трагичних исхода.

Мислим да је време да се више прича о потешкоћама инфлуенсера, тиктокера, јутјубера, блогера... Ако и ви добијате „хејт коментаре“, запамтите да их остављају несрећни и незадовољни људи и да ти коментари не говоре ништа о вама, већ о тим особама. Никад немојте да одустајете од својих снова, верујем у вас!
Теодора Вујић 7/1

ТЕКЕРИШКИ ПЕШКИР- СВЕДОК ТКАЊА СРПСКОГ МОРАЛА

Текеришки пешкир постао је сведок српске части. Узевши пешкир из девојачке спреме да завије ране, војник Милета Милутиновић је учинио забрањено дело, али је, поред свих мука, многобројних битака и страха Албанске голготе, ипак вратио пешкир у село Текериш, чувајући га пажљиво током свих година рата.

Тај херојски гест показује невероватну српску част, морал и поштење.

Ова прича је једна од најосећајнијих коју сам икад чула, толики је снажно и инспиративно утицала на мене да нисам могла да је избацитим из главе.

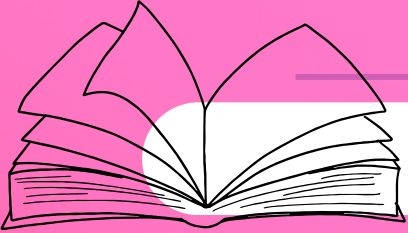
Из дна душе ми је жао што се овакве лекције о животу не уче у школи.

Српски народ је у међународној јавости представљен у лошем светлу и зато сматрам да је веома битно

да се овај витешки поступак, и многи други слични њему, знају и запамте.

Теодора Вујић, 7/1

Племе књигољубаца- предности штампане књиге

Док гледам и онако путујем кроз друштвене мреже, све више ми на њима искачу изрази попут „е-књига“, „Киндл“ или „Најновија апликација за књиге“. Седећи тако, питам се како неко уопште може дигитално да чита књигу?!?

Мада никад нисам упознала неког ко користи овакве врсте књига, на интернету чујем да су добре справе које чине читање практичнијим. Сада, не желим да причам лоше о нечему што нисам пробала, али знам шта јесам пробала, читање штампаних књига и о њима могу да пишем. Не знам за вас, али мени скоро да нема лепшег природног мириса од нове књиге.

Једноставно, када купим књигу, инстинкт ми је да је помиришем. Исто, никад не бих могла да замислим полице у мојој соби без књига. Изгледале би некако тужно и празно. Кад читам, волим да држим књигу, да осетим странице. Бесмислено би ми било да користим телефон јер га, свакако, употребим сто пута дневно. Коришћењем телефона се уништава вид и уређај се врло лако празни или поквари. Још једна предност штампаних књига је да се књиге користе као неки трофеји, да човек може да се похвали да је прочитао управо ту књигу. Користе се и као успомене, да сваки пут кад је човек погледа, сети се приче коју крије. То ниједна е-књига не може да постигне.

Сви ми смо, хвала Богу, окружени књигама, што због школе, тако и због читања својом вољом. Аутори и корисници е-кеига могу, али ја никад нећу моћи да заменим штампане књиге.

Теодора Вујић 7/1

Млади читаоци широм света све више се поуздају у интернет и мобилне уређаје, преко којих читају књиге.. Савремене генерације све сазнају путем телефона. Многи не маре за штете које наносе савремена средства комуникације. Свакодневно опчињени њима, оптерећују вид и запостављају дружења.

Ја волим да читам и знам да је осећај папира и тврдих корица под прстима незаменљив. Незамисливо ми је да се леп осећај читања књига замени хладним апликацијама и сајтовима за читање.

Драге књиге, не брините! Још увек имате верне обожаваоце.

Теодора Вучинић, 7/2

СРЦЕ ЈЕ ОСТАЛО У НАПУЉУ ИНТЕРВЈУ СА НАСТАВНИЦОМ ИТАЛИЈАНСКОГ

Кад кажемо Италија, помислимо на лепоту, историју, Леонарда да Винчија, Микеланђела, Рим, моду, Венецију, пицу...

Овај леп, изражајан, мелодичан језик, на нашу велику радост, је други страни језик у нашој школи. Зашто многи, кад то чују, мисле да је знање италијанског мање корисно од знања немачког, француског или шпанског језика?

Понесене овим честим питањем урадиле смо интервју са нашом наставницом италијанског језика Бисерком Станишић.

Како би она нама на часу често рекла: "ANDIAMO!"

1. Наставнице како сте се определили да студирате италијански језик?

Одрасла сам веома близу Италије, у једном подручју у којем се доста говорио италијански језик. Од малих ногу ми се допадао италијански језик и радо сам га учила још у нижим разредима основне школе.

Када сам дошла у Београд схватила сам колико ми италијански и Италија недостају. У то време су биле затворене границе, није могло да се путује, па је једини начин да будете у контакту са језиком био да читате књиге и да га учите.

2. Зашто волите Италију и италијански језик и да ли сте дуже време боравили тамо?

За мене је Италија најлепша земља на свету! Исто тако мислим да је италијански језик најлепши на свету. Боравила сам у Италији када сам имала стипендију најдуже шест месеци. Нисам никада живела и радила тамо, зато се трудим да кад год имам слободног времена, одем на што дуже у Италију.

3. Који вам је омиљен град у Италији и какви су Италијани људи? Тешко питање! Њихови сви градови које сам посетила су чаробни! Волим код њихових градова што су сви различити. Венеција је јединствена, сваки пут кад дођем у њу она ме изнова очара. Често постоје повољни летови из Венеције за Сицилију или Сардинију. Недалеко од ње се налазе Верона и

Трст који су потпуно другачији, као да нисте у истој земљи. Историја Италије је таква да је на том полуострву било много независних градова и држава, па отуда и толика разноликост.

Рим је величанствен! Волим Болоњу! Али рекла бих да ми је срце остало у Напуљу! Он не може да се опише, саветујем вам да га посетите, да га удахнете, доживите, окусите!

4. Да ли сте одувек желели да радите у просвети као наставник и када сте почели да радите?

Као што сам рекла, преселивши се далеко од Италије и италијанског језика као да сам остала без ваздуха и то ме је одвело на студије италијанског језика. На факултет сам дошла са већ неким предзнањем и често сам била у прилици да помажем колегама на факултету око учења и превода. Тако сам почела да држим часове. Када је уведен италијански језик школа се обратила факултету да пошаљу добре студенте као предаваче. Прво је дошла моја колегиница, али како је она добила стипендију за Енглеску, била је у обавези да нађе стручну замену, а то сам била ја. Тако сам дошла у школу, и ево ме овде већ више од 20 година. Може се рећи да нисам ја изабрала школу, него је школа изабрала мене.

5. Како и када је италијански језик уведен у нашу школу?

Италијански је уведен почетком 2000-тих година. Пре тога се учио руски језик. Била је идеја да се уведе неки романски језик. Када је направљен и усвојен план и програм за учење италијанског језика од стране министарства тадашња директорка школе Славица Ђукић је одлучила да се у школу уведе италијански.

6. Шта је најбитније код учења страног језика попут италијанског и да ли је тежак или лак?

Да бисмо усвојили вештине које су сложене дођемо до неког тренутка када морамо да уложимо већи труд. Не можемо све да хватамо у лету, на прву лопту. За језик је најбитније да се ради редовно, сваки дан или да се научи нека реч, прочита неки текст, послуша нека песма. Треба га радити редовно, а не много дуго, најдуже сат времена. Ако нешто читамо, онда треба да читамо више пута док све не разумемо. Греше деца када чекају, па пред тест седну и пет сати уче.

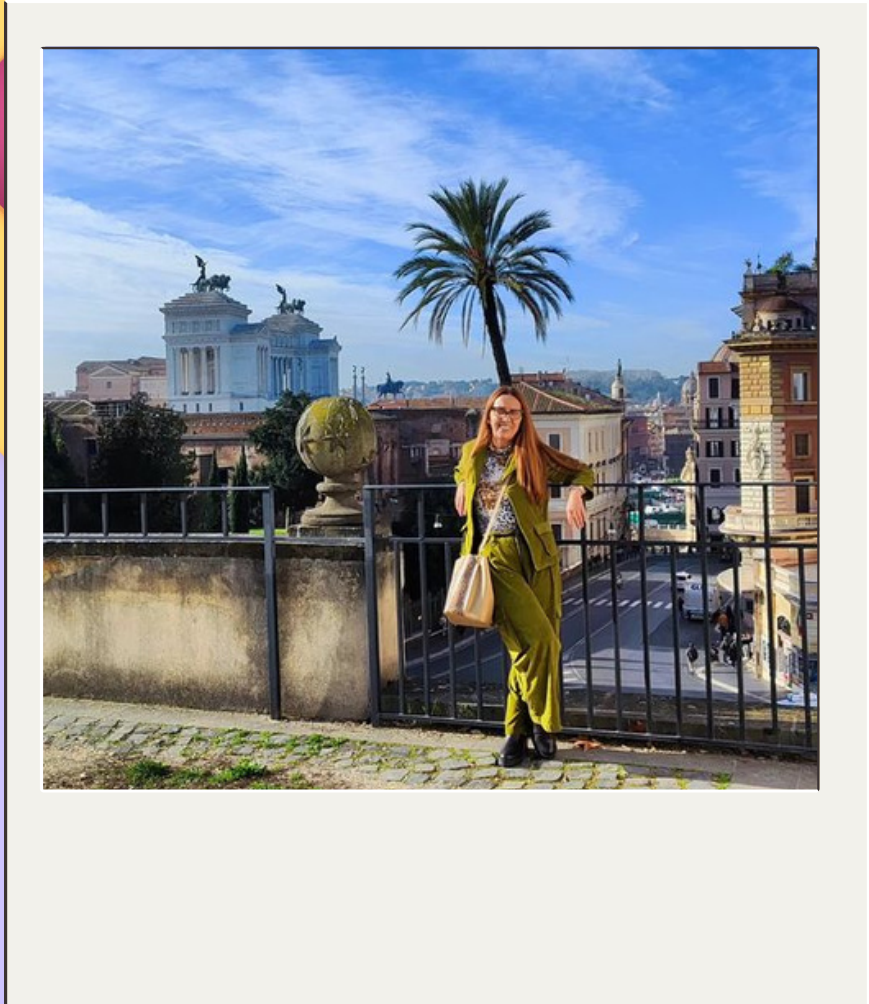
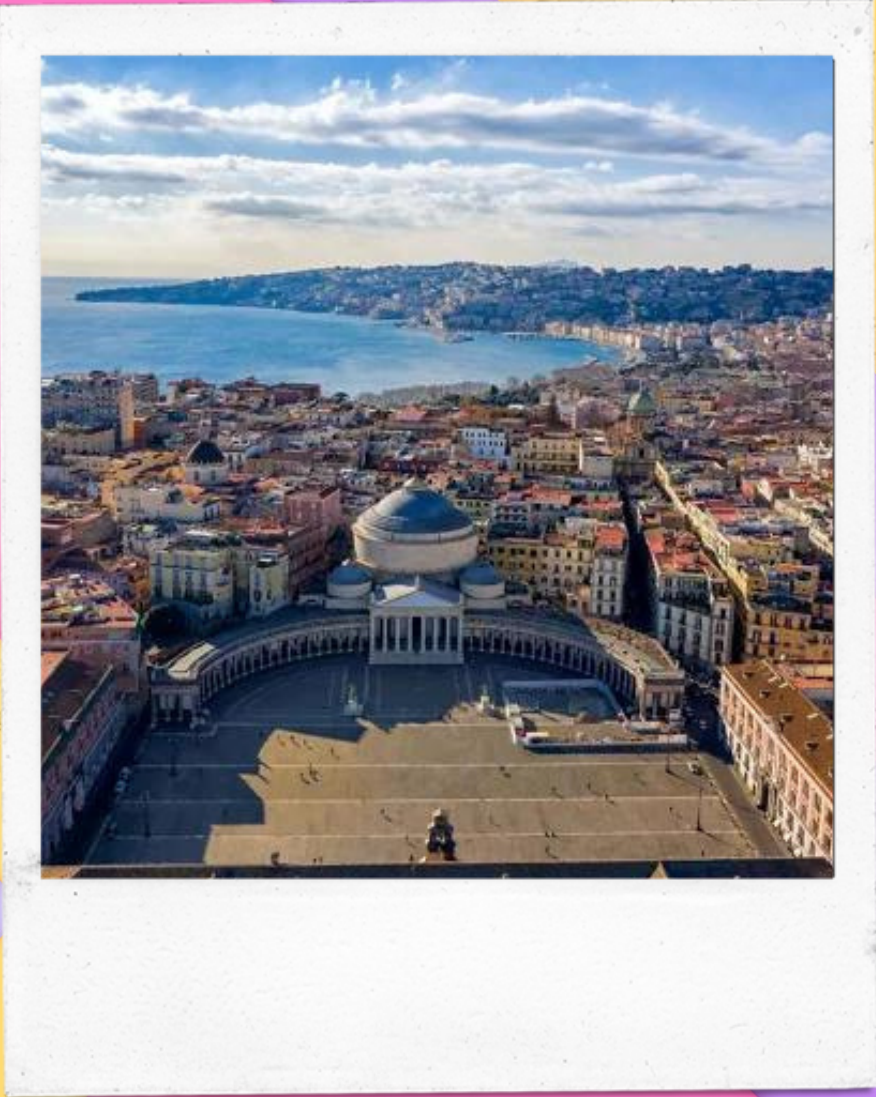
7. Шта бисте рекли онима који бисе зачудили када би чули да учимо италијански у школи?

Не знам како неко може тако нешто да пита! Мислим да је сваки језик драгоцен и да сте ви сада у правом добу за учење. Деца усвајају изговор много боље од одраслих, с друге стране довољно сте велики и зрели да можете да закључујете и улазите у дубине и прецизне делове језика. Језик може да почне да се учи иу зрелијем добу, али је вама сада много лакше.

Први језик се најтеже учи, други већ лакше, а трећи још лакше!

Препоручујем вам да научите што више језика!

Даница Бакић и Тијана Босанчић, 6/3

ЈЕДНО МОЈЕ ПУТОВАЊЕ

Моје омиљено путовање био је пут у Грчку. То ми је био као први пут, али је, заправо, био други јер сам први пут био мали па се нисам ничега сећао.

Место у које сам ишао звало се Платарија. То је било село које се налазило под планинама. Није било много продавница ни људи. Ишао сам са татом, другарима и њиховим родитељима. То ми је био први пут да идем са неким ван породице. То место ми се много свидело зато што је било пуно бродова и зеленила.

Нисмо били у неком хотелу, зато што га није ни било, него смо били у једној лепој кући, а власник је свако јутро заливао траву и цвеће.

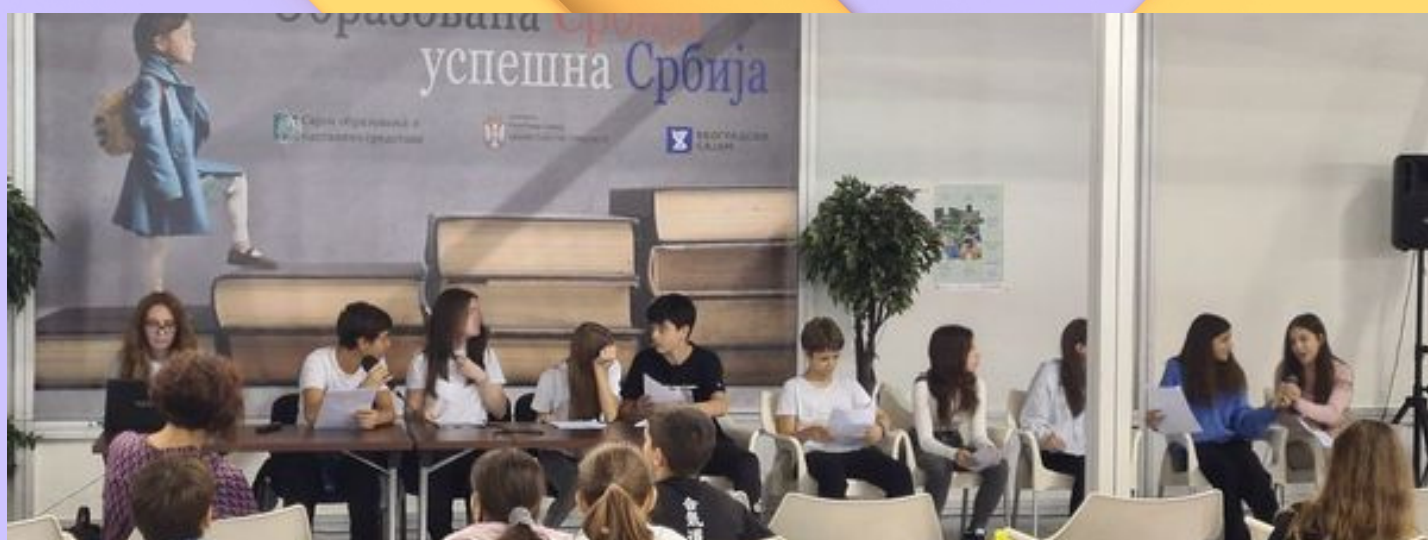
Та кућа је имала и мали скроман летњиковац и роштиљ. Свако поподне када би родитељи одмарали, ја сам са другарима играо уно. Татин друг нам је позајмио кајак па смо га возили скоро сваки дан. Тата ме је научио да возим кајак, па бисмо тата и ја довели до плаже до које су остали ишли колима. То је било тешко, али и забавно. Пошто нам је испред куће била лука, ми бисмо свако вече ишли да пецамо или бисмо шетали по плажи. Испред куће је био један сто па бисмо седели до поноћи и причали.

То путовање ће ми остати у лепом сећању и успоменама.

Никола Нађ

Наша школа је у недељу, 22. октобра представила свој рад на Сајму образовања. Препознати по дугогодишњем изузетном раду, ученици и наставници наше школе кроз различите активности су показали по чему је наш рад препознатљив. Сајам образовања није био међу планираним активностима у Развојном плану школе. Наша школа је прошле године добила највишу оцену приликом екстерног вредновања, па је Министарство просвете, науке и технолошког развоја позвало нашу школу да прикаже свој рад као пример добре праксе. Много је посебних радова и активности који су тога дана презентовани по којима је наша школа посебна. Ту су се нашли радови из техничког, географије, песма „Љубазност“ коју су са учитељицом снимили ученици наше школе, калиграфија... За ову прилику штампани су и нови флајери који промовишу нашу школу.

"ПРИРОДА ТЕ ЗОВЕ У АВАНТУРЕ НОВЕ"

Уручена је прва награда нашим ученицима 2/2, а садашњем 3/2 на ликовном конкурс *Вода вода, "Природа те зове у авантуре нове"*.

Награда је лепа, седмодневни боравак на бази пуног пансиона за цело одељење на Тари. Заиста смо поносни јер се од 6000 пристиглих радова, и веома јаке конкуренције, наш групни раде истакао и издвојио оригиналношћу, лепотом и снагом утканом у сваки појединачни рад. Ово је велики успех наших вредних ученика и запажен рад наше учитељице Анке Девић која је имала и раније великих успеха у раду.

3/2 је угостило другаре из 2. 3. И 4. разреда. Поносни на свој успех у раду, презентовали су знања која су стекли на наградном путовању на Тару.. Уз презентацију су објашњавали слајдове и причали занимљивости из биљног и животињског света Таре, као и о необичним искуствима са овог дивног путовања.. У интеракцији са својим другарима, успели су да заинтересују ученике за природна богатства овог националног парка..

Ове године, по реализацији путовања, ученици су организовали презентацију за родитеље са овог предивног пута. Поделили су своје утиске и нова знања са својим најближима и ми им желимо да и убудуће остварују овакве успехе и да представљају нашу школу у најбољем могућем светлу.

НАШИ УЧЕНИЦИ У ДРУШТВУ ПОЗНАТИХ

Ове године је на Сајму књига, у оквиру кога је и Сајам образовања, нашем ученику Бранковић Стефану II-3, уручена награда РШУМ фондације и Министарства просвете за песму. Том приликом, ученици су се упознали са нашим познатим писцима Љубивојем Ршумовићем и Урошем Петровићем, који су уручивали награде. Наша поносна учитељица, Лидија Маринковић, сваке године води ученике на разна такмичења и конкурсе и ово је један у низу успеха који су остварени у раду са ученицима.

„ Моја мама“

Мама воли да ме чешка по глави
и каже гласно: „ Мачак си прави.“

Мама воли када се смејем и
тада, каже, да јој срце грејем.

Мамине очи су велике, сјајне,
њој увек кажем све своје тајне.

Моја је мама лепа као цвет и,
када ме загрли, мој је цео свет!

Стефан Бранковић, I-3
ОШ „ Мајка Југовића“
Градски парк 9, 11 080 Земун
тел. 011/307-6301
majkajugovica@gmail.com
Учитељица: Лидија Маринковић

БИБЛИОТЕКА

Питате ме шта је библиотека?
Да вам искрено кажем, то је велика соба
нека.

Препуна је књига, за многе научно
штиво,
за друге разбигра.

Полица пуно има са књигама
намењених свима.

И за велике и за мале, библиотекарка
има само речи хвале.

Љубазна је и помаже у одабиру,
јер сваку књигу она прва прочита у
тишини и миру.

Библиотека је заиста лепо место,
и одлазим са баком тамо често.

Она ми друштво прави.

И када читам књиге ја вежба мозак у
мојој глави.

Ето, рекох вам шта је библиотека,
а сада жели да се у њу учлани и моја
сека.

Идемо заједно по књиге неке,
нека сви пожуре за нама, и маме и тате,
баке и деке.

Библиотеци су увек широм отворена
врата
нека свако од вас поведе са собом своју
секу или брата.

Виктор Сабагх IV2

Моја породица

Имам маму, тату и браћу
од гужве не знам шта ћу.

Стално је галама и нека бука,
а у мојој глави је музика рокерског
звука.

Имам два брата један је старији, а
други млађи
стално присуствујем некој свађи.

Моја браћа су ту за мене
и увек ми помогну кад ми лоше
крене.

Ако питате маму и тату,
ово све је права милина
јер они имају три сина.

Ово је крај моје приче,
бар за сад, што се мене тиче.

Коста Милинковић IV2

Пас који чека

Он ме чека, он ме стално чека!
И када је киша, кошава или ветар,
он ме чека.

Не одазива се ником и не иде нигде,
Јер зна да ћу ја доћи.

Његова њушка мека осети мирис мој,
уши чекају мој глас да чују,
макар он био и из далека.

Крај старог пута још увек један бели
пас стоји и чека.

Он зна да ћу ја доћи.

Повезује нас вера нака да он чека мене,
као што и ја чекам њега.

Он ме чека, он ме стално чека!

Лена Миљуш

Божично јутро

Дошао је Божић!
Веселимо се ми,
а јелку ките сви.

Божић Бата,
носи поклоне од злата,
док једем пуно медањака!
Медењаци су леви и слатки
Воли их чак и мој пас Чарки.

Снег је нападао.

Време је да сви скијамо.

Нек научи онај ко није савладао,
па да се такмичимо и да навијамо.

Ласта мора да пакује кофер,
јер је чека шофер.

Животиње се спремају за зимски сан,
ено и меда спрема свој апартман!

На снегу грудвају се деца,
а зимницу спрема веверица.

Ево већ је пало вече,
док мајка трепће на своје мало мече.

Чујем како Божић Бата
куца на врата.

Круна Милинковић IV

Викторија Ревина је одскора ученица седмог разреда наше школе. Тиха, мирна, љубазна - одговорно и редовно испуњава школске обавезе, сходно могућностима детета које се нашло у другој средини и другачијим животним околностима.

КАКО ТИ СЕ ДОПАДА У ОДЕЉЕЊУ?

Све је добро. Веома је добро моје одељење.

ШТА ЈЕ ДОБРО У ЗЕМУНУ И БЕОГРАДУ, А ШТА ЈЕ ЛОШЕ?

Земун је веома пријатан и тих град. Све је одлично.

ШТА МИСЛИШ О СВОЈИМ ДРУГОВИМА?

Да, имам много другова с којима се дружим.

РЕЦИ НЕШТО О СЕБИ, СВОЈОЈ ПОРОДИЦИ?

Родила сам се у Москви, ишла сам тамо у школу. Заједно с породицом доселила сам се у Београд.

ЧИМЕ ЋЕШ СЕ БАВИТИ ПОСЛЕ ОСМОГ РАЗРЕДА?

Желим да се упишем у гимназију. Но, сада тек учим српски језик да бих могла то да остварим. Занима ме математика и италијански језик.

Теодора Вучинић, 7/2

ВИКТОРИЈА СА ДРУГАРИЦАМА ДУЊОМ И ТЕОДОРОМ

МОЈЕ МИЛЕ НАОЧАРЕ

Један од одевних предмета, који мени даје посебан осећај, јесу моје наочаре.

Оне ми дају вид, али буквално, јер сам без њих „ћорави ћоравко“. Не видим онолики билборд испред куће, чак и кад станем испред њега. Не само то, него имам и цилиндар, што значи да уместо броја шест видим број девет.

Просто, кад ставим наочаре - прогледам.

То је бољи осећај него када после лежања на поду легнеш на Дормео душек.

Или када си убеђен да знаш за два, а на тесту неким чудом добијеш четири или пет.

Или када си сигуран да ће твој тим изгубити, а неким чудом победи.

Шта сам Богу згрешила да сам ћоравија од своје бабе!

Ипак, чињеница је да без наочара не видим светло на крају тунела, али шта да се ради...

Хелена Лапчевић, 6/2

Инфлуенсер, генерал, музичар, родитељ, револуционар, радник, брат. Свако од ових људи може бити нечији херој.

Мада никад нисам у потпуности разумела овај појам, једино што могу рећи јесте да херој може бити било ко ко је својим ставом, начином размишљања и добрим особинама изазвао да се неко угледа на њега. За мене, дефиниција неког хероја или узора јесте неко утицајан ко је остао свој, неко доброг срца, храбар и достојанствен. Ово су праве особине хероја, али велики број људи то не схвата. Херој није онај са највећим бројем пратилаца, свиђања и прегледа. Хероја не чини то колико новца, славе и моћи има. Херој је неко ко има добру душу, ко никад није савио кичму, упркос свим околностима, ко је учинио храбар, неустрашив, херојски гест. Прави хероји нису довољно заступљени у медијима. У медијима су хваљени насилници, лопови, криминалци и битанге. Како је повећано коришћење интернета, деца мојих година на друштвеним мрежама траже хероје и особе н које могу да се угледају, а ако овако приказујемо хероје, деца ће учити од лоших људи.

Не би било у реду да оволико пишем о том компликованом и апстрактном појму хероја, а да не наведем своје хероје, али када бих почела да их набрајам, не знам када бих стала, јер сваки од мојих узора је другачији и носи посебне врлине и ставове које покушавам да примењујем у свом понашању. Ипак, имам потребу да издвојим две особе, а то су моји родитељи. То су људи који су пролазили са мном кроз сваки мој проблем, који су ме слушали и тешили. Они се никад не плаше да одбране своје најмилије и имају решење за све. Спремни су све да дају за своју породицу.

Теодора Вујић 7/1

МОЈ ХЕРОЈ

Херој је свако ко нешто започне и заврши, ко успе у нечему, ко оствари своје снове...онај ко успе у животу.

Моји хероји с они људи који покушавају и на крају помере свет ка бољем. Замислите живот без оваквих људи и схватићете да би свет био непоправљиво другачији.

Петра Рикић, 6/3

БУДУЋНОСТ СВЕТА

Љубав према животињама такође представља будућност света. Ма каква да јесте у савременом свету, наша омладина је племенита. Пример студената Ветеринарског факултета потврдио је да су млади „нормални“ и да носе у себи доброту и љубав. Једну стару кравицу су спасли од кланице, бринући се о њој до краја суровог и тужног живота.

Једноставно-ако волите животиње, волите сав свет!

С таквим особинама млади стасавају у добре људе, спремне да помогну у свакој невољи.

Треба да будемо поносни на одлучност да будемо добри људи, на којима остаје будућност света.

Тијана Босанчић, 6/3

ВОЖЊА

СЕНИ МАРИНЕ САЋИЛ

-Колега, хоћемо ли?- био је уобичајени позив на заједнички повратак с посла, седамнаестицом, безмало до последње станице.

Још на стајалишту се осећала необичност тренутка који би требало да припада заморној рутини пренасељене свакодневице.

У касним поподневним часовима збуњивала је неприродна пустош на улицама и у превозу.

Предвечерје је изгубило очекивану метежност када смо ушли у аутобус с необично малим бројем путника за ово доба дана, у шпицу прилива уморних путника..

И онда осећај помирености, као да си ушао у савршеностављену клопку..

Момак, возач аутобуса, нагазио је као трезвени самоубица, али поузданост није изостала.И сигурно смо знали да то није несташлук и опасна одважност припитог младића, јер је вешто и искусно, муњевито, али сигурно и безбедно, отварао и затворао врата на свакој прописаној станици.Вожња је, супротно неартикулисаног муњевитог брзини, текла глатко и беспрекорно.

Нелагода и грчевитост биле су ушушканенеземаљским временом, одредиште нам се већ јављало у поузданости дола-ска пре утврђеног реда вожње.

Лудачка вожња, беспримерна, намах нас је лишила страха, чуђење и запрепашћеност су прешли у смех, затим у пријатну

замишљењу ћутњу, враћајући нас опет радраганости и шеретлукуу средишту неочекиване опасности и неизвености.

Све је било нескривено стварно: прежалиш живот ради поузданости доласка, пренебрегнеш страх ради задовољства у преимућству превременог приспећа.

Све је утонуло у тишину, у неми спокој, што је одлика оних који немају ништа осим поверења у повољни исход путовања.

Овакво путовање више се није поновило, као ни искуство авантуре које подсећа на мудрост живљења у невољи, на наивно умеће прихватања смрти у непредвиђеним околностима. Младог возача нисмо видели на нашој линији, као да је његова непоновљива појава плод некакве мистичности која уво-

ди у спознају истине што се не заборавља у својој делотворностиИ сада, када наше сапутнице више нема међу нама, ни на седиштукоје се просто слободно упражњавало, при самој њеној помисли и предвиђању да ће баш ту сести, с неком урнебесном видовитошћу, ова сулуда вожња

остала је као ме-
тафора нестанка од којег се не стрепи
и не дрхти, одласка који је предвиђен за
нас неспремне, али ведре у очекиваној
својеволјности несреће. У осећању
авантуре која се не понавља у
добронамерности страхоте. Остаје као
неко охрабрење тај осећај изненадног
спокоја током сулуде вожње, мирни
предосећај благе смрти проткане
обећавајућом вечношћу.
Можда бисмо волели да се бар још
једном понови ова паклена вожња, да
наиђе дан када смрт није ништа друго
до
сагласје страха и наде, помирености и
поуздања, ништа друго до пристанак на
раздрагани растанак без претњи
уобича-
јених предострожности и предосећаја.
И кад непланирано дође таква вожња,
само с непознатим и немилосрдним
возачем, да смо сами, у миру са собом,
само-
уверено довољни својој судбини.
И када дође тај дан, када треба крочити
у незауостављиво возило пут непознатог
одредишта, да смо убеђени у безбедно
приспеће, на далекој траси
препознатљивој по дугом и дивном
сапутништву.

Зоран Гужвић

Кинеска поезија

★ Растанак

Онај који ће на пут и они што остају
испијају здравице.
Момци, питајте реку што на исток
тече шта је дуже - она или туга
растанка.

Овде се растајемо. Стари пријатељ
оклева као залезеће сунце.
Машемо руком док одлази на пут.
Коњи што се растају тужно, њиште и
ржу.

Древеће на обали губи се у магли.
Испративши те, мојим осећањима
нема краја, капут је мокар ко од
ситних капи кише.

Одлазак пријатеља може стварно да
заболи. Газећи касни снег, сам се
полако враћам. Скривајући сузе,
окрећем се да посматрам како
одлазиш.

У немиру и хаосу рата, када ћемо се
опет срести?

СЕДАМ ПЕСАМА О ЛЕКОВИТОМ БИЉУ

Срђан Блануша 6/3

ШОЉА ЧАЈА ЗА СВАКИ ДАН- ЛЕКОВИТО БИЉЕ ЈЕ МОЈ САН

ПОНЕДЕЉАК: БОКВИЦА (*Plantago
major*)

Човек је пао,
сада има ране
Узећемо боквицу
ту нема мане

И мушка и женска
су доктори за ране
И за тело су добре
са друге стране.

Мушка лечи грло
женска код бубрега
Бројне су врло
насред сваког брега

Нема кашља нити крви
здрава су нам лица
Ко је за то одговоран?
Наша супер боквица!

УТОРАК: КАМИЛИЦА (*Matricaria
chamomilla*)

Ако кашљеш,
имаш слине,
попиј скуване
цветове камилицине.

Chamomilla,
моја мила,
сваку би ноћну
мору поправила.

Хиљаду цветића
камилица има
Њихов мирис
допада се свима

Свуда расте,
чека нас,
да болеснима
донесе спас.

ШОЉА ЧАЈА ЗА СВАКИ ДАН- ЛЕКОВИТО БИЉЕ ЈЕ МОЈ САН

СРЕДА: ХАЈДУЧКА ТРАВА (*Achillea millefolium*)

Хајдучка трава
храбрија од хајдука
лечи те целог
од главе до струка.

Кад попијеш чај
од њеног цвета белог
она ће те одмах
излечити целог.

Херој је велики,
та хајдучка трава,
спасила је многе
од разних страва.

Кад ратник умире,
ране га даве,
потребна је помоћ
хајдучке траве.

Хајдучка трава
највећа је снага,
зато је свима
она јако драга.

ЧЕТВРТАК: ЈАГОРЧЕВИНА
(*Pulmonaria vulgaris*)

Када цвета
њено жуто цвеће,
сви знамо -
дошло је пролеће.

Као неки дар
од јагорчевине драге,
кад имамо кашаљ,
добијемо снаге.

Кад се брдо златни
као нека светиљка,
знамо, то је јаглика,
наша омиљена биљка.

ШОЉА ЧАЈА ЗА СВАКИ ДАН- ЛЕКОВИТО БИЉЕ ЈЕ МОЈ САН

СУБОТА: БЕЛА ИМЕЛА (*Viscum album*)

Свака је особа весела
када је излечи имела.

На дрвеће се пење
да до Сунца дође,
изгледа као
меко бело грожђе.

Легенда каже,
ко под имелом шета,
мора пољубити
кору њеног дрвета.

Зимзелена лопта,
дрво јој је слуга,
то је имела!!!
Ниједна биљка друга.

ПЕТАК: ПЛУЋЊАК (*Pulmonaria officinalis*)

Длакава је биљка
шаренога цвета,
као да је дошла
са другог света.

Сваког лепог дана
пчеле је миришу,
кроз његове цветове
слатки нектар сишу.

Суво лишће, вода врела,
кашаљ бежи одмах кући.
СТИГАО ЈЕ
ЧАЈ ВРУЋИ.

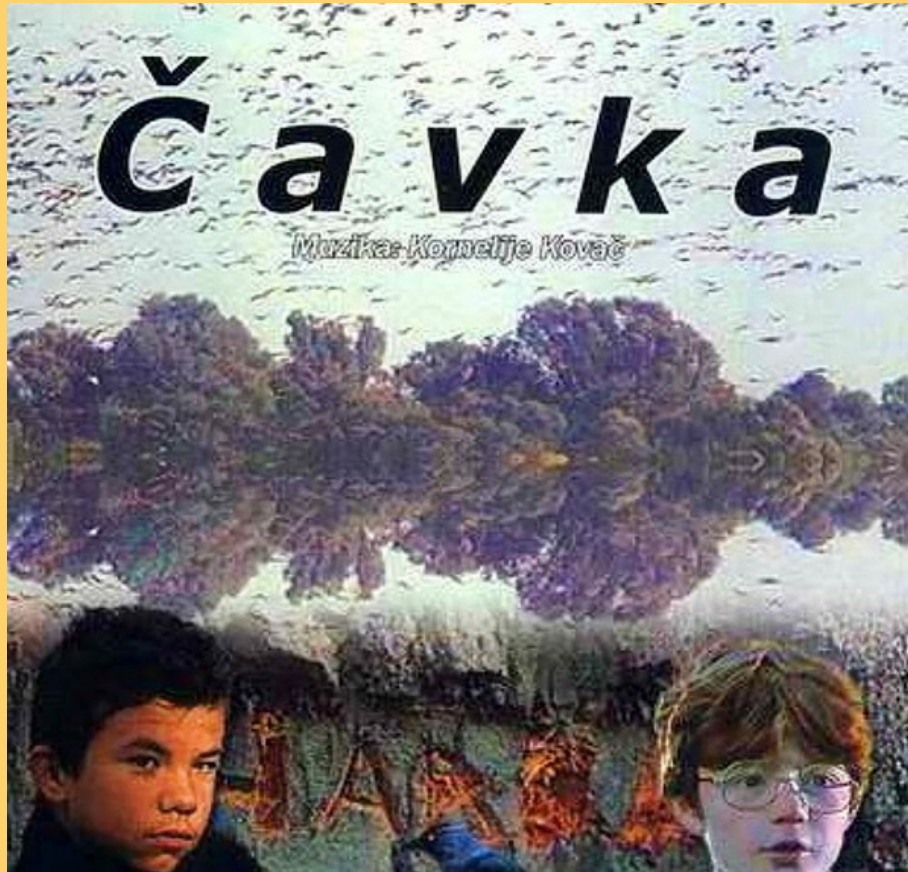
НЕДЕЉА: КОПРИВА (*Urtica dioica*)

Зелена и висока
то је коприва.
Можда нисте знали,
она је жива.
Када пецка или жари
она тада лечи ствари.
Гвожђе и снагу
она нам да,
ниједна болест
више не влада.
Нема бриге
кад се једе коприва.
Твоја ће крв
увек бити здрава.

Коприво, хвала
за све што си нам дала!!!

КРИТИКА ФИЛМА „ЧАВКА“

Одувек је неправда постојала у свим деловима живота и то се, нажалост, није променило ни дан данас. Филм „Чавка“ савршено приказује позицију неправде, значај правог пријатељства и све компликације које породични живот може да донесе. Чавка и Профа су пример да финансијско стање не може ограничити право пријатељство. Обојица су нашли утеху у свом односу и, поред свих забрана и упозорења, постали су део један другог.

Поред свих разлика, имали су нешто заједничко, а то је трагично и компликовано стање у породици и изузетна љубав према птицама. Они су један у другом пронашли оно што од својих родитеља нису могли да добију.

Чавка је живео у веома лошем материјалном стању и има нарушено рано детињство, али он је успео, поред свих својих траума, да пронађе срећу и лепоту у малим стварима. Учио је малог Профу стварима које се не уче у школи и заједно су уживали у тренуцима које су проводили заједно. Чавка је морао да носи терет породичних проблема, проблема у друштву, сиромаштва и огромне неправде. Гледају га згрожено јер није из угледне породице, малтретирају га и туку. Једини којег то није занимало је Профа и зато су они пријатељске сродне душе које су потребне једна другој.

Профа је дете резведених родитеља, несрећне мајке и заузетог оца. Не добија довољно пажње од својих родитеља и нема пријатеље ни пара у клупи јер му отац то не дозвољава. Он је тих и повучен. Не носи се сваки дан са неправдом као Чавка, јер је из богате породице утицајних људи, али и он има своје проблеме, које људи, док гледају филм, често занемарују. Њему је потребно раме за плакање, али пошто га, у већини случајева, нема он се препустио импулсивним поступцима. Ипак је у свему био праведан, одлучан, поштен и одговоран, колико то може једно дете. Неправда је главна тема овог филма, и колико стварно приказује животне ситуације, понекад и заборавимо да је у питању филм. Та неправда се изражава кроз Чавку који је њена жртва. Колико год он био интелигентан, сналажљив и добродушан, гледају га као да није човек као и они, него као нижу расу, роба богатије популације. Сматрају да није вредан пријатеља, нормалног детињства и правде. Њему могу да раде шта хоће, а он не сме ни да пипне богатијег од себе и тим размишљањима се друштво води и сада. Иако је филм снимљен пре тридесет и пет година, приказује и данашње друштвено стање, не само у смислу константне неправде, него и у смислу породичних проблема. Можда сад и више него пре, присутни су такви проблеми. Деца у савремено доба живе у дисфункционалним породицама. Моје мишљење је да све долази из породице и да је понашање сваког оца који се појављује у овом филму деструктивно и нарушава ментално здравље њихове блиске околине. Човечанству је требао овакав филм да нас пробуди из нарушене визије нашег друштва и да нас врати назад у реалност.

Теодора Вујић 7/1

ПРЕДСТАВА МАМА МІА

У суботу 25.11.2023. била сам у Позоришту на Теразијама. Гледала сам представу "Мама миa". У представи је реч о девојци која треба да се уда. Четири дана пре венчања налази мајчин дневник и сазнаје да има три потенцијална оца. Сву тројицу зове кришом на венчање. Два дана пре венчања њена мајка их сретне и наљути се. Њене две најбоље другарице је теше и уверавају је да су њих тројица случајно завршила на острву. На дан венчања пар одлучи да се не венча и да оде у свет, а девојчина мајка се поново удала за једног од могућих очева.

Цела представа пропраћена је песмама групе Аbba. То су углавном биле најпознатије песме ове групе, као што су: "Money, money, money", "Dancing queen" и друге. Глумци су били јако лепо обучени, предивно су певали и били су много духовити. Сцена је била лепо намештена и осмишљена.

Међу свим тим стварима, мени се допала само једна: начин на који су певали. Певали су мало на српском, мало на енглеском. Ја бих лично више волела да су певали на енглеском, зато што би то одговарало оригиналним песмама.

Теодора Вучинић 7/2

“One Piece”

У овом стрипу се ради о дечаку Луфију који има жељу да постане краљ пирата и нађе тајно благо “One Piece” које још нико није нашао. Луфи је појео ђавољу воћку од које је постао супер растељив.

Како креће у пустиловине, скупља своју посаду која се састоји од Ророноа Зороа, најозлоглашенијег мачеваоца, Нори, спретне крадљивице и одличне навигаторке, најбољег куvara и Усопа, који је спретан са праћком. Када пронађу мапу најопаснијег места на планети, где здрав разум не постоји и где временска прогноза не постоји, у сваком тренутку може пасти снег, они иду од острва до острва, срећу се са пиратима и бандама, али се увек одлично слажу.

Никола Мутавџић 6/1

ДА ЛИ ТРЕБА МЕЊАТИ ЦРТАНЕ ФИЛМОВЕ ТАКО ШТО СЕ ТУЖНЕ СЦЕНЕ СНИМАЈУ ДА БУДУ СРЕЋНЕ И ВЕСЕЛЕ? ★

Цртани филмови су део детињства сваког детета, просто су неизбежни, али постоје и тужни цртани филмови као на пример „Бамби“. У оригиналу је снимљен тако да је Бамбијеву мајку убио ловац, али је филм поново снимљен. У новој верзији, Бамбијева мајка је остала жива и живела је са Бамбијем. Имам подељено мишљење о томе.

Малој деци не треба приказивати тужне цртане филмове, него мало измењене, како не би развили страх од нечега. Како расту и време пролази, треба их полако упознавати са стварношћу и чињеницом да нису сви momenti у животу срећни и безбрижни. У осталом, једном се морају упознати са стварношћу. Можда то у почетку неће разумети, али живот никада није савршен. Зато сви ми гледамо да порадимо на грешкама које правимо и да свет учинимо бољим местом.

Теодора Вучинић 7/2

И СУРОВЕ СЦЕНЕ МОГУ БИТИ ПОУЧНЕ

Тужне догађаје понекад треба заменити срећним.

Треба се трудити да децу не растужимо, али им понекад треба открити стварност како би открила поуку.

Истину треба прихватити не зато што желимо већ зато што нам таква, сурова и непријатна, даје до знања да свет није савршен.

Сви цртани филмови су створени с поуком. Ако боље размислимо, они нас, упркос непримереним сценама, упућују на прави пут у животу.

Тијана Босанчић, 6/3

ЛУДОРИЈЕ, ПАМЕТОВАЊЕ, ГЛУПИРАЊЕ?

Има много глупих ствари о којима свакодневно расправљамо у школи:

- „Партизан“ или „Звезда“ ?
- „Вибер“ или „Вајбер“ ?
- Дечаца или девојчице ?
- Петиција: часови плеса на физичком?
 - Ко прича?!
 - Шта сад?!
 - За колико звони?
- Који следећи час имамо?
- Када имамо контролни?
- Коју си оцену добио/ла?
- Колико „уписа“ имаш?
 - Ко ће да чита?
 - Који је датум?
- Да ли је неко нешто преписао?
- Да ли Андреј треба да гланца своје нове патике, или је то глупо?
- Да ли се наставник шишао?
 - Ко игра боље одбојку?
- Што (неко) није дошао у школу?
 - Да ли је наставник у школи?
- Зашто немамо фенове у школи?

Иако су то обичне и безвезне ствари, важне су.

Важно је ко је крив, од тога нам, ех, живот зависи.

Радмила Јанковић, 6/3

Док смо били на часу математике, дошла су два ученика, бивша осмака у посету наставнику. Ми смо усред борбе са компликованим задацима чули: „Добро јутро, тата!“, праћено још неким гласом који је рекао: „Тата, Андреј ми је сломио руку!“. Наставник им је рекао да изађу, а када смо сви зачуђено питали за онак израз „тата“, он нам је једноставно одговорио: „Па они су моја деца“.

Теодора Вујић 7/1

ТРИША ЗОРН

Када би понела све медаље које је освојила, Триша Зорн би вероватно била двоструко тежа, а болео би је и врат!

Ова калифорнијска пливачица, слепа од рођења, најуспешнија је спортисткиња у историји Параолимпијских игара.

Учествујући на такмичењима између 1980. и 2004. Године, освојила је педесет пет медаља, од којих је четрдесет једна златна.

